

Rzym, 15.10.2013

Drodzy Salezjanie Współpracownicy,

Jak wiecie, 9 października papież Franciszek upoważnił Kongregację do spraw Kanonizacyjnych do ogłoszenia dekretu o heroicznosci cnót Sługi Bożego Attilio Luciano Giordani, człowieka świeckiego i ojca rodziny, Współpracownika Zgromadzenia Salezjańskiego św. Jana Bosko; urodził się w Mediolanie (Włochy) 3 lutego 1913 r. a zmarł w Campo Grande (Brazylia) 18 grudnia 1972 r. Attilio Giordani, wzorowy mąż i ojciec, animator oratorium i katecheta, misjonarz i ewangelizator, postać bardzo aktualna Salezjanina Współpracownika, obecnie Czcigodnego [Sługi Bożego].

To moje przesłanie jest zaproszeniem całej Rodziny Salezjańskiej, a zwłaszcza waszego Stowarzyszenia a także Inspektorii Salezjańskiej Lombardii i Emilia Romagna, która zaangażowała się w sprawę beatyfikacji i kanonizacji, do promowania wiedzy o jego życiu o jego poglądach na rodzinę i wychowanie w duchu Ks. Bosko a także do wspólnej modlitwy z prośbą o łaskę cudu za jego wstawiennictwem.

Attilio Giordani jest wzorem dla życia rodzinnego. Dla swojej rodziny był mężem i ojcem, pełnym silnej wiary i pogody ducha, pełnym wyrzeczenia i ewangelicznego ubóstwa na rzecz najbardziej potrzebujących. Małżeństwo z Noemi w maju 1944 r. było dla niego nie tylko „danym” słowem, ale przede wszystkim „sakramentem” Chrystusa, który dąży do wyrażenia świętości i nierozzerwalności codziennego życia i wychowania dzieci. Rodzina była zjednoczona, gdyż była podtrzymywana modlitwą i praktyką miłości.

Odkąd bardziej uświadomiliśmy sobie, że nie może być duszpasterstwa młodzieżowego bez duszpasterstwa rodzin, jestem przekonany, że świadectwo życia chrześcijańskiego dawane przez Attilio rodzinie może być znaczącym wkładem empirycznym, zaproponowanym przez Ks. Bosko. Rodzina nie zamknięta w sobie ale otwarta na życie parafialne, oratoryjne, na praktykę miłości i świadectwo misyjne.

Attilio Giordani jest też wzorem praktyki systemu prewencyjnego, przeżywanego w Oratorium. Mając 9 lat zaczął uczęszczać do Oratorium salezjańskiego Św. Augustyna w Mediolanie. Tam, jako młody dla młodych, ciągle był zaangażowany jako radosny animator grup: przez dziesięciolecia był gorliwym katechetą i genialnym, skromnym i spokojnym animatorem salezjańskim. Znał i wykorzystywał wszystkie środki wychowawcze systemu prewencyjnego w animacji swoich chłopców: troska o liturgię, formacja, obecność i zabawy na podwórzu, docenianie wolnego czasu, teatr; organizował przechadzki z chłopcami z Oratorium, układał piosenki, skecze, organizował loterie fantowe, parafialne poszukiwanie skarbów i olimpiady dla chłopców, nie zapominając nigdy o źródle chrześcijańskiej radości – o miłości Boga i bliźniego. Ujawniał umiejętności pedagogiczne, umieszczając w centrum swojej misji wychowawczej głoszenie Ewangelii i posługę katechetyczną, przeżywając je w sposób pomysłowy i wiarygodny. Szczególną zasługą Attilio Giordanie było to, że w sposób prosty i przekonujący interpretował specyficzną ewangelizacji, tak, jak chciał Ks. Bosko, który ewangelizował wychowując.

„*Salezjańska miłość*” jest to miłość pasterska, która stara się o zbawienie dusz i jest to *miłość wychowawcza*, ponieważ znajduje w wychowaniu zasoby, które pozwalają pomóc młodzieży rozwinąć wszystkie siły dobra; w ten sposób młodzi ludzie mogą wzrastać jako

uczciwi obywatele, dobrzy chrześcijanie i przyszli mieszkańcy nieba. Typowym elementem miłości duszpasterskiej jest głoszenie Ewangelii, wychowanie do wiary, formacja wspólnoty chrześcijańskiej, ewangeliczne „zakwaszenie” środowiska. Nasze dzisiejsze zaangażowanie jako ewangelizatorów i wychowawców młodzieży może znaleźć u Attilio Giordani wzór autentycznego wcielenia ducha oratoryjnego, stałego kryterium każdej naszej obecności i działalności duszpasterskiej i wychowawczej.

Attilio Giordani jest wzorem salezjańskiej świętości ludzi świeckich, przeżywaną w radości. Stawszy się Współpracownikiem salezjańskim przeżywał swoją wiarę w świeckiej rzeczywistości, czerpiąc natchnienie z programu apostolskiego Ks. Bosko. Budował swoją osobowość ludzką i chrześcijańską w radości. Jego humor był bezpośrednim wyrazem świadomości zdominowanej przez wiarę w Chrystusa. Ponadto z odwagą i radosną dobrocią dawał świadectwo swojej wiary chrześcijańskiej również w trudnych środowiskach i sytuacjach, jak w okresie służby wojskowej i w czasie wojny lub w swojej pracy urzędnika, żyjąc w świecie, ale nie będąc ze świata, idąc pod prąd. Kończąc swoje ziemskie życie dzielił z rodziną wybór misyjny, pozostawiając jako testament entuzjazm życia poświęconego dla innych: „Nasza wiara ma być życiem” lub „Miarą naszej wiary jest nasze życie”. Czcigodny [Sługa Boży] Attilio Giordani jest prawdziwym uosobieniem duchowości salezjańskiej w schemacie laickim. Ten aspekt wzbudzał zawsze szczególny podziw zwłaszcza u salezjanów konsekrowanych, którzy dostrzegali opatrnościową obecność takiego wzoru a nie brak było takich, którzy odwoływali się do jego wskazówek.

Grupy Rodziny Salezjańskiej przyciągają wielu świeckich do posłannictwa. Mamy jednak świadomość, że nie może tu być pełnego

zaangażowania, jeżeli nie ma udziału w tym samym duchu. Przeżywanie duchowości salezjańskiej przez osoby świeckie, współodpowiedzialne za duszpasterstwo wychowawcze, staje się podstawowym zobowiązaniem. Sympatyczna postać Attilio Giordani jest źródłem inspiracji dla sformułowania salezjańskiej duchowości świeckiej.

W obecnym roku wiary i w ostatnim roku przygotowania do dwusetnej rocznicy urodzin Ks. Bosko, świadectwo Attilio Giordani jest naprawdę wspaniałym darem, który nas pobudza do tego, aby formować salezjanów laików, odróżniających się z łatwością i bardzo zaangażowanych w niesieniu orędzia Ewangelii do rodziny, w wychowanie i w życie społeczne i polityczne.

Kończąc to moje przesłanie ponawiam zaproszenie do promowania ruchu modlitwy, abyśmy wkrótce mogli czcić Attilio w gronie uwielbionych członków naszej Rodziny Salezjańskiej i wzywać go jako szczególnego pośrednika rodzin i naszych Oratoriów.

Z wielką miłością i szacunkiem w Ks. Bosko

Ks. Pascual Chavez V. sdb.
Przełożony Generalny